

дързост. Всеки път, когато отваряше уста да изрече страшното, някакъв безимен ужас сковаваше челюстите ѝ.

Тя захвърли везбата, стани и отиде към прозореца. Долу на една малка морава царят играеше на гоненица с децата. Ясните им гласове от време на време трепваха в неудържими смехове. След това Иоан и Александър почнаха да опъват малките си лъкове и да целят ^{места ѝ} една стройна фиданка, а царят качи русокосата Мария на гърба си като на конче и се спусна към палата.

Елена се дръпна от прозореца и се помъчи да се усмихне. Асен се втурна в стаята запъхтян и румен от играта.

- Колко си весел днес - каза Елена и го изглежда очудено. - Не е на хубаво ^{толкоз} смях.

- А ти? Ти защо не си весела? - Той пусна момиченцето на земята, поближи до жена си и вес лицето ѝ между дланите си. - Все навъсена... Все сълзи... Пак си плакала. До март има време. От сега ли си се захвърлила? Ти по-рано беше по-силна. Кажи. Какво има?

Елена леко се отдръпна и потърси везбата си.

- Нищо.

Малката Мария се затече към нея. Тя беше руса и бисернобледа като майка си, но живите ѝ очи напомняха Иваница.

- Стринке, кога ще си дойде татко?

Асен се усмихна и погали златните къдри на сирачето.

- Скоро, скоро, Марио. И кой знае какви подаръци ще ти донесе... - След това се обърна към жена си - Е, ти не ми каза защо се въсиш. Какво ти е?

- Нищо. Не знам. Нощес сънувах недобър сън. Страх ме е.

- Е, какво сънува толкоз?... - царят седна върху раклата до прозореца и взе Мария на коленете си.